

Alfred BAMMESBERGER

DĖL VEIKSMAŽODŽIO FORMOS LIE. yrà KILMÈS

Lietuvių kalbos morfologijos sistemoje *yrà* funkcionuoja kaip veiksmažodžio *būti* esamojo laiko trečiojo asmens lytis. Kadangi lietuvių kalbos veiksmažodis visų skaičių trečiajame asmenyje turi vienodą formą, žodis *yrà* vartojoamas apskritai: sakoma *tévas yrà namuosè, jìs yrà, jì yrà, jië yrà, jòs yrà* ir t. t. Šalia šios formos taip pat randame *estì* su tam tikru semantiniu skirtumu. Apie žodžio *yrà* kilmę mokslininkai iki šiol ginčiasi. Literatūrą cituoja Chr. S. Stangas (1966, 412 tt.), Z. Zinkevičius (1981, 83) ir E. Freneklis, (1962, 124); ten duodama literatūra čia nekartojama.

Tik latvių kalboje randame atitinkamą formą: *ir(a)* gali būti genetiškai siejama su lie. *yrà*. Abi formos rekonstruojamos kaip baltų **īrā*¹. Prūsų kalba nieko panašaus neturi². Todėl manoma, kad forma **īrā* turi būti rytų baltų kalbų naujadaras. Dabar pasvarstysime galimybes paaiškinti šią inovaciją. Kad kilmès atžvilgiu *yrà* buvo nominalinė forma, visiškai įmanoma. Nominalinės formos prasmė, ko gero, buvo ‘das, was ist’, ‘Sache’, ‘Wirklichkeit’, ‘Reichtum’ (Stang, 1966, 414) ar panašiai.

Atrodo, kad patikimiausia etimologija sieti *yrà* su lie. jungtuku *ir*, bet dar reikia paaiškinti morfologines smulkmenas. Neseniai naują darbą jungtukui *ir* paskyrė R. Lühr (1995) – rašoma apie pr. formą *er* ‘bis’. Svarbiausias šio tyrimo rezultatas galbūt yra tai, kad *ir*, taip pat kaip dalelytė *ar* ‘?’ (pvz., *argalima tai sakyti?*) priklauso tai pačiai paradigmai. Šiame kontekste *ir/ar* etimologija tampa aiškesnė negu anksčiau: *ir* gali būti interpretuota kaip vietininkas (be galūnės), priklausas šakniniams daiktavardžiui ide. **ar-/r-* (su laringalu rašytume **h₂er-/h₂r-*)³; *ar* taip pat yra šios paradigmos forma. Interpretacija yra priimtina.

Jeigu norime sieti lie. *yrà* (< baltų **īrā*) su *ir/ar*, dar reikia paaiškinti žodžių darybos klausimus. Kaip matėme, galime suponuoti šakninį daiktavardį ide. **h₂er-/h₂r-*

¹ Kad **īrā* turėjo ilgajį balsį -ā, sutrumpintą žodžio gale, aiškiai rodo forma *yro-t*; plg. Zinkevičius, 1981, 83. Galūnė -ā diferencijuoja formą *yrà* nuo kitų trečiojo asmens esamojo laiko formų, kurios baigiasi (trumpuoju) -a (pvz.: *seka, sekas* ir t. t.), -i (pvz., *mìni* ir t. t.) arba -o (pvz., *laiko* ir t. t.).

² Trūkumas žodžio, atliepiantį lie. *yrà*, prūsų tekstuose negali būti atsitiktinis, nes pr. *ast* – vienas dažniausiu žodžių katekizmuose. Išvada – prūsai baltų **īrā* nepaveldėjo.

³ Apie šaknį **ar-* žr.: Pokorny (1959, 55), Mayrhofer (1987, 107, 109), Frisk (1960, 127, 129) ir Chantraine (1968, 100–102).

(**ar-/r-*), kuris duoda jungtuką *ir* bei dalelytę *ar*. Konkreti forma **īrā* (> lie. *yrà*, la. *ir(a)*) gali būti paaiškinta kaip seka.

Ide. daiktavardis **h₂er-/h₂r-* (**ar-/r-*) galėjo tapti naujadaro su tematiniu balsiu *-o-* pamatu. Šių darinių, kurių mechanizmas apskritai vadinamas senosios indų kalbos terminu *vṛddhi*, charakteristikos yra tokios: be tematinio balsio *-o-*, šakninė dalis yra ‘stiprinama’, tai reiškia, kad šalia pamatinio žodžio *-e-* laipsnio darinys turi *-ē-* laipsnį, ir t. t.⁴ Jeigu pamatinis žodis turi šakninių kirtų, jis perkeliamas į žodžio galą. Darybos reikšmė nusakoma ‘vienai ar kitaip būti siejamam su pamatinio žodžio reikšme’. Jeigu pamatinis žodis yra daiktavardis, *vṛddhi* darinys dažnai funkcionuoja kaip būdvardis.

Jeigu ide. **h₂er-/h₂r-* (**ar-/r-*) reiškė ‘siejimas’ (‘Fügung’), *vṛddhi* darinys galėjo reikšti ‘priklausantis priė siejimo’ ar panašiai. Baltų kalbose *vṛddhi* darinių tipas buvo produktyvus. Todėl visiškai įmanoma, kad **ar-/ir-* tapo šito tipo darinio pamatu. Bet vėlesniais laikais *vṛddhi* darinių šaknies balsis ne visada klausė senų dėsnių. Pavyzdžiui, žodis *mýris* ‘mirimas, mirtis’ yra sietinas su *miṛti*, bet turi pailgintą balsį *ī*, kuris nebūtų įmanomas ide. šaknyje **mer-/mr-/mor-* ‘mirti’ (> baltų **mer-/mir-/mar-*).

Galiausiai siūloma šitokia veiksmažodžio *yrà* interpretacija: baltų **ar-/ir-* (< ide. **h₂er-/h₂r-* (**ar-/r-*)) ‘fügen’ pamatu pasidaryta nauja formacija **īrā*, kurios reikšmė buvo ‘siejimas’ (ar panašiai). Savo kilme **īrā* laikytinos moteriškosios giminės abstraktu, kurio pamatas buvo būdvardis **īrás*. Laikui bėgant **īrā* (> lie. *yrà*, la. *ir(a)*) imtas vartoti kaip veiksmažodžio *būti* esamojo laiko trečiojo asmens lytis⁵.

ÜBER DEN URSPRUNG DER VERBALFORM *yrà*

Zusammenfassung

Litauisch *yrà* ‘ist, sind’ geht zusammen mit lett. *ir(a)* auf balt. **īrā* zurück. Balt. **īrā* kann als zum Paradigma von *iř* ‘und’ gehörig betrachtet werden. Wir dürfen von einem Wurzelnomen idg. **ar-/r-* ausgehen, zu dem im Baltischen eine Vṛddhibildung **īrā-* (fem. **īrā*) hinzutrat.

LITERATŪRA

Chantaine P., 1968, Dictionnaire étymologique de la langue grecque. Histoire des mots, I (A–D), Paris.

Darms G., 1978, Schwäher und Schwager, Hahn und Huhn. Die Vṛddhi-Ableitung im Germanischen, München.

⁴ Daug medžiagos iš įvairių ide. kalbų, taip pat ir iš baltų, duoda Darms (1978).

⁵ Kilmės atžvilgiu lie. *yrà* gali būti siejamas su anglų veiksmažodžiu (*we, you, they*) *are* ‘mes esame, jūs esate, jie yra’. S. anglų kalboje atitinkama lytis buvo *earon* (< germ. **ar-u-* < ide. **ar-*), kurios istorinė raida bus pasvarstyta kita proga.

- Fraenkel E., 1962, Litauisches etymologisches Wörterbuch, I, Heidelberg.
- Frisk H., 1960, Griechisches etymologisches Wörterbuch, I (A–Ko), Heidelberg.
- Lühr R., 1995, *von nun an und in ewigkeit*: zu apreuß. *ergi en, er prie, er en, –* Die Sprache, XXXVII, 73–84.
- Mayrhofer M., 1987, Etymologisches Wörterbuch des Altindoarischen, I 2, Heidelberg.
- Pokorny J., 1959, Indogermanisches etymologisches Wörterbuch, Bern und München.
- Stang Chr. S., 1966, Vergleichende Grammatik der baltischen Sprachen, Oslo etc.
- Zinkevičius Z., 1981, Lietuvių kalbos istorinė gramatika, II, Vilnius.